

[Nielsen-Man.]

værende Lovforslag, naar det ophøjes til Lov, vil komme til at paavirke Priserne. Alt tyder paa, synes jeg, at vort hjemlige Omkostningsniveau i Forhold til vore Konkurrenters paa Verdensmarkedet er for højt. Det kan ikke undgaa at faa Konsekvenser for os. Det gælder nu mere end nogen Sinde om at producere. Jeg er enig med den højtærede Statsminister i, at den anden Udvej vilde have været mere ønskelig. Den Omstændighed, at Rigsdagen flere Gange har grebet ind og ophøjet Mæglingforslag til Lov, maa ikke berettigede Parterne til den Opfattelse, at de fremtidig kan stole paa, at Rigsdagen i sidste Øjeblik vil træde til. Det gør Rigsdagen maaske nok, i hvert Fald hvis Situationen tilspidises, saa det kan siges at være livsvigtigt, at der kommer en Afgørelse, men Parterne kan ikke gaa ud fra som sikkert, at Afgørelsen til enhver Tid bliver den samme. Jeg tror, at alle ansvarsbevidste i dette Land er enige om, at det just ikke er Arbejds-kampe og Lediggang, vi trænger til i Øjeblikket. Under Besættelsen havde vi et Arbejds- og Forligsnævn, som løste de Stridigheder, der kunde opstaa, til mere eller mindre Tilfredshed maaske, men dog løste dem saaledes, at der ikke opstod store Arbejds konflikter. Det forlangte Arbejderne fjernet, og jeg har heller ikke Indtryk af at Arbejdsgiverne var Tilhængere af Voldgift, nu da det skulde vise sig, om man kunde undvære et saadant System, om Parterne kunde forhandle sig til Rette. Den store Arbejds konflikt har nu været 5 Uger og kostet saavel Arbejderne som Arbejdsgiverne og Samfundet mange Penge. Arbejdstid er spildt, og store Værdier er gaaet tabt. Hvis Konflikten ikke standses nu, vil den efter al Sandsynlighed brede sig, og hvis Kampen kæmpes til Ende, vil ingen vinde derved, alle vil tabe.

I en saa alvorlig Tid som denne kan vi ikke lade Erhvervslivet forbløde økonomisk, uanset om man principielt er Tilhænger af, at Parterne skal tale sig til Rette. Det forudsætter, at der ogsaa paa andre Omraader hersker friere Forhold end for Tiden; selv de, der mener, at en rask lille Arbejds konflikt vilde have faaet Omkostningsniveauet til at ligge i et naturligt Leje, maa indrømme, at Sagen ikke angaar Parterne alene, men ogsaa Trediemand, den angaar hele Samfundet, os alle sammen. I og for sig var en upartisk og kyndig Voldgift at foretrække fremfor den her foreslaede Løsning, maaske ikke mindst i dette Tilfælde, hvor den ene Part har tiltraadt Mæglingforslaget og den

anden forkastet det, men alle Forhold taget i Betragtning — ogsaa det, at Slagterikonflikten blev løst ved, at man ophøjede Mæglingforslaget til Lov, og at Voldgift nødvendigvis maa tage nogen Tid og maaske endda af Arbejderne vilde blive betragtet som et Overgreb, selv om det ikke er ment saadan — mener mit Parti, at det af den højtærede Statsminister fremsatte Lovforslag er den rigtige Udgang af Sagen. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling og til endelig Vedtagelse i det høje Ting.

Selve Lovforslaget er let overskueligt, det hugger den gordiske Knude over og standser Konflikten. Hvorvidt Enkelthederne i Forslaget er rigtige, mangler jeg Forudsætninger for at bedømme, men selv om jeg og andre kunde pegede paa Enkeltheder, som er uønskede, maa Forslaget tages som en Helhed. Jeg haaber, alle Parter vil tage det til Efterretning, og naar dette Lovforslag er ophøjet til Lov, er det en Lov, som skal holdes. Alle Parter maa indrette sig derefter, saa at det værdiskabende Arbejde, Kilden til Velstand, igen kan komme i Gang.

Jeg skal anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling.

Jørgen Jørgensen: Det er rigtigt som den højtærede Statsminister sagde, at ingen af os her kan se igennem disse over 400 Overenskomsters Teknik, men det er heller ikke det, Sagen drejer sig om. Sagen drejer sig om, hvorvidt man kan have en Konflikt som denne løbende, og om der er den rigtige Baggrund for at standse den. Her kommer man for saa vidt i Modstrid med hinanden, hvis man vil anlægge Synspunkter. Forholdet er det, at det var lykkedes de store Organisationer paa mange afgørende Omraader at skabe et Arbejdsforlig, som virkelig var godt. Jeg tror, jeg kan sige det paa den Maade, at det pyntede paa Sagen, men saa kom der en relativ lille Gruppe, en Nøglegruppe inden for hele Arbejdsomraadet, som ikke vilde være med i den Forligsordning, men i en vis Forstand satte Samfundet Stolen for Døren.

Nu kunde man naturligvis, som den højtærede Statsminister sagde det før, lade Konflikten løbe, indtil den ene var kørt træt, men det har vi ikke Raad til. Jeg forstaar udmærket, at Arbejdsgiverne ikke har villet tage Ansvar for at gaa til en Forhøjelse, der laa ud over den, de havde sluttet Aftale om med de mere medgørlige af deres Mod-